

[Henry L. W. Jensen.]

ligere forbrug, tilliden til pengenes værdi svigtede, stigningen i løn- og prisniveauet satte ind, og befolkningen købte løs. Opsparingen udeblev, den opsparing, der betinger fremgang i investering og øget produktion.

Ordføreren for socialdemokratiet, den nuværende højtærede forsvarsminister hr. Poul Hansen, udtalte noget lignende, men var dog mere optimistisk end finansministeren. Han sagde, at med de foreslåede foranstaltninger (Folketingstidende 1954-55, sp. 2784):

„kan der vel lægges grundlag for en ny valutareserve, og forbrugsbegrænsningen må ses som en opsparing...“

Der blev imidlertid ingen opsparing, forbruget blev tværtimod større.

Tidligere havde den ærede ordfører beklaget sig stærkt over venstres presse, der i trivial ensformighed angreb regeringen for de forslag, den havde fremsat. Men viste det sig ikke senere, at både pressen og venstre havde ret i, at de foranstaltninger, man dengang gennemførte, overhovedet ikke havde den virkning, man ventede? Viste valget ikke, at størstedelen af befolkningen delte denne opfattelse? Den skæve trekant-regering — jeg må nok anvende dette udtryk, for det er jo anvendt af socialdemokrater — nyder den samme mistillid, som den tidligere regering nød. Med resultaterne af lovene af marts 1955 in mente er der ikke nogen grund til at tro, at det skal lykkes at rette valutaen op med de forslag, der her foreligger. Jeg tror ikke, det hjælper. De vil medføre nedsat arbejdslyst og forringe opsparingen. Forventningerne om, at statskassen vil indkassere den sidste femøre, om jeg så må sige, som man efterhånden tjener, vil have den modsatte virkning, og derfor skal man ikke vente, at venstre vil være med til at gennemføre disse forslag med undtagelse af bestemmelsen om, at de pågældende afgifter ikke skal indgå i pristallet.

Der er et andet område, jeg gerne vil berøre i forbindelse med disse lovforslag. Det er lovenes administration. Forbrugsafgiftslove er jo love, der bliver hastet gennem folketinget uden at man har lejlighed til at samarbejde med erhvervene eller andre for at få lavet disse love så praktiske som vel muligt. Det hele foregår i departementet. Det er forvaltningen, der laver lovene, og

det er forvaltningen, der administrerer lovene.

Den højtærede minister uden portefølje hr. Viggo Starcke har brugt udtrykket: lad folk være i fred. Derfor har vi vel grund til at vente, at han vil gøre et arbejde for, at denne administration, som man har opdelt i toldadministrationen på toldboden og administrationen af afgifterne i tolddepartementet, overføres til toldboden, hvorved man opnår besparelser på statens budget. Med hensyn til opkrævningen af afgifterne har man en dobbelt administration. Så tidligt som i 1790'erne, i Bernstorffs tid — det er jo den tids historie, den højtærede minister hr. Viggo Starcke er specialist i — indførte man en ordning med kreditoplæg, der medfører, at alle de varer, der indføres her til landet, kan oplagres på toldboden eller inde i byen, uden at tolden bliver betalt, før varerne sælges. Nu har man parallelt med denne kreditordning med hensyn til told lavet en opkrævning af afgifter, og til dette formål har man oprettet departementet for told og forbrugsafgifter. Så er det, jeg spørger: er det ikke muligt at flytte og opkræve dem ved kilden, som er fabrikkations- og importleddet? Man sparer derved efter min formening en dobbelt administration, der koster millioner af kroner. Man får en koncentreret og naturlig opkrævning af de beløb, det drejer sig om, idet beløbene skal udregnes på toldboden, hvor man i forvejen beregner tolden. Man kan her føre regnskabet parallelt med kreditoplagsregnskabet og føre kontrol med, hvorvidt disse afgifter bliver betalt. Man undgår derved hele den indre administration i erhvervslivet, hvor hundredvis af toldere kører rundt, endog i bil, og kontrollerer, hvad der sker rundt omkring i de forskellige virksomheder.

Vi er også tilhængere af, at restaurationskatten i sin nuværende form afskaffes. Det er kedeligt at se, at en afgift som restaurationskatten skal medføre, at en stor del af dette fags udøvere kommer i fortræd. Hvis man kan udlægge eller omforme loven, således at hele arbejdet foregår på toldboden, er der kun tilbage selve kontrollen med erhvervslivet, og denne kontrol har man som sagt i forvejen med hensyn til kreditoplagsordningen. Man har allerede med hensyn til indfortoldningen foretaget